

INTERMEZZO: IZMEĐU IDILE I KATASTROFE

Kako stvari stoje sa poezijom

Zagledaj se

Zagledaj se u vodu

Olsonovih vodomara

Voda slana

Ritmički se u zanosu

Ljeska

Jezici su tačka dodira

U prelazima nijansi

Boja

BOJE

Jezici su tačke – tačke razdora

U agoniji

razjarene zveri

Ljudske i neljudske životinje

Dodiri

Ljeskanje

Borovi

Hladnoća

Vrelina

Prazna cesta

Arhitektura jezika

SVIH JEZIKA

Koji se

klešu grade razgrađuju množe umrežuju

Kukci uhvaćeni u paukove mreže

Crveni drečavi kukurek

POEZIJA JE UVEK POLITIKA
 KAO I JEZIČNA ARHITEKTURA

Jezične arhitekture uzdaju se u ISTINU jezične norme

Ali neki se opiru strahoti TERORA

Upadaju u zamke
u stupice
MNOGOGLASJA
TANGUES-IN-CHEEK

Luksemburški aerodrom / zračna luka 5. 5. 2019.

Energija kipti

Pirati u magli
u vatri
u viru vihora / vijavice VRT.LOGA

Čeznutljivi pogledi upućeni

vedrini
vrelini

Noćna mora

Migracija
Unutrašnji egzil

IZGNANSTVO

Kantuni

Koreni

Košare

Kikice

kokice

Birtija

Žuti žuti miris / morska trava

Primaknuti se vremenu

[duboko vrijeme]

što kipti u tvom tijelu

kratki pomeraji
kratki poremećaji

ne to nije moguće

another storytelling arc:

napokon mi poezija ponovo
prilazi
polako i oprezno

zanemela sam

stavlja mi ruku
na rame
obuhvata me i
podize u vazduh

zrak ispunjen ushićenjem

uzbibane ćelije

bubamara
bumbara
i leptira
pilivoza
i trava
i drveća

kiša koja prerasta u susnežicu
a zatim u sneg

reči rastu u našim ušima
dostižu nivo mora

ona mora računati sa tim da jezici palacaju u ideološkim leglima revnosnih
čuvara logora koji održavaju stroge granice

pogranični prelazi
logorske žice
krv migranata

kap po kap po kap
kap po kap

POTOP

ljudi oko nas ručaju užurbano hodaju

reči se kotrljaju

reči padaju kao kiša

lepe se na koži, cure niz kosu

na mnoštvu jezika

padaju reči

obasipaju nas i zasipaju

neznanci / neznanke

se mimoilaze

ne želim biti angažirana

u skupljanju kišnice

prosuta zrnca po njenom licu

proces skupljanja traje dugo u **dubokom vremenu**

skupljamo krhotine podivljalih mitova RAZORENIH GRADOVA

MINSKIH POLJA

ZAGAĐENIH LJUDSKIH

I NELJUDSKIH STANIŠTA

Raspršiti govor mržnje

Razoriti telo mita

Genadij Ajgi je rekao

profesoru Guberu

„za mene ne postoji

SSSR“

a svojoj češkoj prevoditeljici

pisao je pjesmu u pismu 1968.

u kojoj pominje

Jana Pala

(izlaganje V.)

II

Oči se sklapaju od mora ili je to umor

Oči se otvaraju od radosti ili je to gađenje

Poezija je tu sa morem

Odagnaće neveru

Nevera se sprema
i samo malo pomeriš
zavese
u zavejanoj kući
izbacuješ lopatom sneg
otvaraš vrata
Poeziji

Otvaraš srce malim
budističkim zvonima

Poezija je ponovo prišla
strasno i nežno
kao ti ljubavi
u svojoj
bezuslovnosti

I plačemo kao kad kiši
i kažeš
„patimo kao patika“ i smijemo se

i muče nas i uzbuđuju
kulturalne transakcije
na našim

slavljima [PROPAST SE PRIBLIŽAVA ZAHVALJUJUĆI
NEZASITIM POLITIČARIMA KOJI ZA
SOBOM OSTAVLJAJU **PUSTOŠ**]

u našim garažama
u životima ljudskih i neljudskih aktera [„PRIRODA“ NIKAD
NIJE POSTOJALA –
ONA JE UVEK VEĆ
DRUŠTVENA]

u sobi s pogledom na more
na izložbi u Berlinu kojim
nas Nika užurbano vodi

Poezijo!

Poezijom

Zovem te
Zovemo je

Kakav šarmantan
dražesan dan – [dražesni dečaci]

Sa mnoštvom poučnih
knjiga

da li srušiti zidove ovog
zatvorenog
klaustrofobičnog
prostora grada

raskopavanje = biopolitika = nekropolitika

disciplinovanje građana klaustrofobičnog grada

da li osloboditi prostor

„chocolate-caffe“

zapahnjuje me miris
kafe

Poezija začinjena

tmurnim danom
kolektivnim (potenciranim i brižno negovanim) traumama
španskim jezikom
italijanskim rečima

Palme palme

treba seći

kao i svako drvo

koje se suprotstavlja našoj tajkunskoj sreći

U siromašnim ali tako moćnim (svetsko a naše) geoprostorima

Treba stalno proizvoditi drveće u neprijatelje

malo vam je neprijatelja

u ovom klaustrofobičnom
omeđenom prostoru

opasanom logorskim žicama

i zidovima

na koja migranti nasrću

a mržnja raste
kao otrovna gljiva
posle monsunske
kiše

a mi kao mace ili kuce
u košarici
provirujemo glavama

Pada mrak
Zloslutni mrak

Poezija će ga odagnati

Iznad naših glava
Daleko na vidiku
„sunce slobode”

sunce slobode
Pesmo
priđi mi
obuhvati me i baci
u zrak

čisti razređeni
planinski zrak

Triera

gde planinski vrhovi vire
radoznalo u
moju pesmu

Kako su meki beli oblaci [TOPOS BEGA U PRIRODU]

Ko bi me pozvao
I ko bi me prepoznao
U tvojoj priči
Ili u autofikcionalizacijama koje stalno proizvodiš

Marama se vijore na morskome doku

Zanosno zamamno MORE

Brodovi odlaze i neće se
vratiti jer vrte se u začaranom krugu **mržnje**

/„a gdje su brodu noge“/

pjesma pada u san
u zatonu

nema vrhova
nema nizina

nema mraka
nema ni dana

samo bezuslovna ljubav

POČAKAJTE

Pomislim na Dariju koja
tako lako ispreda
stihove

stih mi je stao na nogu
i ja sam vrisnula
što on to hoće od mene?
nakon toliko vremena?

stih se prepire
stih se svađa   sa mnom

a ja maštam   o moru
o jarbolu
o nostalgiji

Migrantkinja daleko od doma
a ovdje dom bježi od vas
i ostajete bezdomni
jer dom je potonuo
u magmi razlivene lave

Lava je ljubavna a
nikako i nikada
državna

Ali ko će pisati o tome

Jer ni
levo ni desno
ni gore ni dole

nema prostora

Prostori izmiču... migolje se... tope se

pod nogama
pod rukama
pred očima

Hej hej Darija

počela je utrka
utrka stihova

Užarena lava stiha svaljuje se
na tvoju
svaljuje se
na moju glavu

ugušićemo se
izbacujemo ih snažno
u orbitu papira
i borimo se svim raspoloživim sredstvima

uhvati stih i baci ga

u more
rvaj se sa stihom
po peščanoj plaži

udahni duboko
udahni STIH

Stihovi skaču sa
stena
u more

našeg plavog papira
dugine boje izranjaju
iz mora

napuštaju zanosne hridi

u našim stihovima
opipavamo puls stiha

Da li je uzbuđen
Da li je bunovan
Da li je umoran

Od borbe sa nama

Jelena mi satima
govori o prevodima
ruske poezije

šaljemo Nataliji pozdrav
Poezija se raskošno
šepuri oko nas

paunovi nam mašu
svojim raskošnim
perjem

Da li si alergična
na perje, Pjesmo?
Sa tobom i Miškom otići ću

na pusto ostrvo na pusti otok sreće [PRIRODA KAO UTOČIŠTE]

Tu palme plešu svu noć
zanosne plesove

plesačica i plesača sa Balijsa [EGZOTIČNI DRUGI]

Pokori me, Pjesmo

Zaspi me laticama stiha
Zapljusni me čarobnom kišom
kao u bajci

Sve nestvarno se može dogoditi

Pletiva stihova nas zarobljavaju
u prostoru slobode

ove pjesme

Minhenski aerodrom / letalište 5. 5. 2019.